

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΙΒΗΡΩΝ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΛΕΩΣ

25-9/8-10-2012

ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΩ ΤΗ

Πρὸς τὴν
Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰω. Γενναδίου 14
Ἀθήνα

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,

Ἐπεσε στὰ χέρια μου τὸ Περιοδικὸ «Κοινωνία» τῆς Π.Ε.Θ., τὸ ἀφιερωμένο στὸ «νέο πρόγραμμα σπουδῶν στὰ θρησκευτικὰ Δημοτικῶ-Γυμνασίου» (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2012).

Διερχόμενος τὸ περιεχόμενο τοῦ τεύχους ἔνοιωσα μέσα μου μία ἔντονη ἀντίδρασι. Ἐνοιωσα ὅτι κάτι ἱερὸ καὶ ἅγιο προδίδεται ἀπὸ τὸ κεφάλαιο τῆς Πίστεώς μας, κάτι ποὺ τὸ ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος ὅποιασδήποτε θρησκευτικῆς παραδόσεως.

Καὶ τοιμῶ νὰ σᾶς κουράσω γιὰ λίγο καὶ νὰ ἐξομολογηθῶ τὸ λογισμό μου.

Εἶναι ἀντιπαιδαγωγικὸ καὶ ἀκάνθρωπο νὰ θέλουν νὰ θρέψουν τὴν ψυχὴ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ μὲ πληροφορίες θρησκευτικῶν ἀπόψεων καὶ διαπληκτισμῶν, τὴ στιγμή ποὺ αὐτὸ τὸ τρυφερὸ πλάσμα ζητᾷ τὸ γάλα τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῆς ἀγάπης, ποὺ εἶναι ἡ προϋπόθεσι τῆς ζωῆς καὶ τὸ διαθέτει πλούσια ἡ Μητέρα Ἐκκλησία.

Αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο διαμαρτύρονται οἱ συντάκτες τοῦ προγράμματος σπουδῶν εἶναι «ὁ δογματισμὸς» καὶ «ὁ κατηχητισμὸς» ποὺ διακρίνουν στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν.

Αὐτὸ ὅμως στὴν οὐσία εἶναι ψέμα καὶ παραποίηση τῆς ἀλήθειας. Γιατὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησίᾳ δὲν λατρεύομε κάποια δοξασία. Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ζοῦμε εἶναι θεοφάνεια: ἡ φανέρωσι τῆς ἀλήθειας ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

Ἀπὸ ἀγάπη δημιουργεῖ τὰ πάντα. Καὶ παραπεσόντας τοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς ἐγκαταλείπει ἀλλὰ κατέρχεται πρὸς αὐτούς. Ταπεινώνεται καὶ τοὺς σώζει.

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ὅπως γνωρίζεται στήν ζωή τῆς Εκκλησίας, εὐνοῦ φανέρεται ἀγάπης γιά ὅλη τή δημιουργία καί τόν ἄνθρωπο.

Δέν βλέπει ἐχθρούς ἀλλά μόνο φίλους. Δέν ἀμύνεται γιά νά σωθῇ. Αἰσθάνεται γιά νά σώσῃ ὅλους. Θεωρεῖ φίλους καί αὐτούς ποῦ τόν σταυρώνουν. Δέν καταργεῖ ἐχθρούς γιὰ τὸ δέν ἔχει. Καταργεῖ τὴν ἐχθρά.

«Τὴν ἐχθρά κτείνας ὑπερέχουσιν πάντα νοῦν εἰρήνην χαρίζεται».

Αὐτὴ ἡ τελικὴ νίκη τῆς εἰρήνης ποῦ καταργεῖ τὸν θάνατο, ὅλους τοὺς ζωογονεῖ, τοὺς ἀνασταίνει. «Καὶ νεκρὸς οὐδαὶς ἐπὶ μνήματος».

Ὡς πολικὸς ἀστέρης, ποῦ ὁδηγεῖ καί ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τῆ φθορᾶ τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἀγάπης: «Ἡμεῖς ὀ-
δαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀ-
δελφοὺς» (Α΄ Ἰω. 3, 14).

Δὲν ἐμπνέομε τῇ ζωῇ στήν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν ἐνημέρωσι θρησκευ-
τικῶν ἀπόψεων καί διαφορῶν ἀλλὰ μὲ τὰ ζωντανὰ παραδείγματα αὐτῶν ποῦ
νίκησαν τὸν θάνατο διὰ τῆς θυσίας τῆς ἀγάπης. Δέν τρέφεται ἡ ψυχὴ τοῦ μι-
κροῦ παιδιοῦ μὲ ὕλικὸ πληροφориὼν θρησκευτικῶν ἀπόψεων ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦ-
μα τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῆς ἀγάπης.

Ὅταν θὰ ἀνδρωθῇ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγωγή τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλευθερί-
ας, θὰ ἀγαπήσῃ τὴ ζωὴ. Θὰ εἶναι εὐλογία γιά ὅλους καί ὅλες οἱ δοκιμασίαι θὰ
εἶναι εὐλογία γι' αὐτόν.

Δέν θὰ φοβᾶται καμμιά ἀπειλή, οὔτε τὸν ἴδιο τὸν θάνατο. Θὰ θεωρῇ ἐπι-
τυχία του ὅχι νὰ ὑποδουλώσῃ, νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ νὰ θυσιάσῃ γιά
νὰ ζήσουν ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποῦ εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἑαυτός του.

Ἐὰν δώσωμε πραγματικὰ ὀρθόδοξη ἀγωγή, ἐτοιμάζομε ἄνθρωπους ὀλο-
κληρωμένους πνευματικὰ ποῦ ὅχι μόνο μποροῦν νὰ ζήσουν ἄνετα μέσα σὲ πο-
λυπολιτικὰ περιβάλλοντα τοῦ καιροῦ μας, ἀλλὰ νὰ δεχθοῦν τίς ὅποιες δυ-
σκολίες ὡς εὐλογίες. Κατὰ τὴ ρῆσι τοῦ Ἀποστόλου: «χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί
μου».

Αὐτὴ ἡ ἀγωγή γεννᾷ ἄνθρώπους χαρούμενους μὲ δυνατὴ καρδίαι. Γεννι-
οῦνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Καὶ προσφέρουν εὐσυλλαχνία. Γίνονται μία αἰσθησι.
Διακρίνουν τὸ ὕγιες τῆς ἀγάπης ποῦ ζωογονεῖ ἀπὸ τὸ νοσηρὸ τοῦ μίσους ποῦ
θανατώνει.

Ἀντιμετωπίζουν τὰ πάντα μὲ τὴν πλησμονὴ τῆς ἐλεημοσύνης ποῦ τοὺς
ἐννηνεῖ καί τοὺς συντηρεῖ. Προσεύχονται μετὰ δακρύων γιά ὅλη τὴν κτίσι,
τοὺς ἄνθρώπους καί τοὺς ἐχθρούς τῆς ἀληθείας.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἐμπνέουν καί ἐλευθερώνουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώ-
που. Κατευνάζουν τὰ πάθη. Ανοίγουν ὁρμόνιο ζωῆς. Μετατρέπουν σὲ εὐλογίες
ὅλους τοὺς πειρασμούς.

Καὶ δίδουν τὴ μαρτυρία τῆς πίστεως, ποῦ δέν εἶναι ἀπλὸς ἰσχυρισμὸς γιά
τὴν ὀρθότητα κάποιας διανοήσεως, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὁρμήου ἀνθρώπου ποῦ
ἐμπέρασε τὸν θάνατο. Καὶ εἶναι ὁλος ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁμοιωτὴτα Θεοῦ.

Οι άνθρωποι που μαθαίνουν απλώς λόγια αγάπης και τις διαφορές απόψεις των θερησκευτικών δοξασιών, δεν προσφέρουν ζωή ούτε μορφώνουν τον νέο άνθρωπο, αλλά δημιουργούν τη σύγχυση μιας στείρας πολυμάθειας.

Φτωχαίνουμε και ελτελλίζουμε το μυατόν της ζωής που μᾶς δόθηκε, ενώ οφείλουμε να το κοινοποιήσωμε άποραχάρακτο στα παιδιά όλου του κόσμου που τόσο βασανίζονται. Η αγάπη είναι το όξυγόνο της ζωής.

Σήμερα που όλος ο κόσμος έγινε μια ταραγμένη γειτονιά και γίνεται λόγος για επανευαγγελισμό της Εύρώπης, είναι ο καιρός της Ορθόδοξης Έκκλησίας και θεολογίας.

Αυτά που επιδιώκουν με τις μεταρρυθμίσεις να επιτύχουν, τα έχει προ πολλού ως κατακτήσεις ζωής ή Ορθόδοξη Έκκλησία.

Δεν απειλεί κανέναν αυτός που έχει ως τρόπο ζωής τη θυσία του από αγάπη για τους άλλους. Και δεν φοβάται τίποτε ή ζωή που ανατέλλει εκ του Τάφου.

Η Έκκλησία μπορεί να δώσει το πιλοτικό πρόγραμμα σπουδών (παράδοσιακό και επαναστατικό), που την ορθόδοξη συνεδωσι αναπαύει και όλο τον κόσμο ζωογονεί. Γιατί ή αλήθεια της αγάπης δεν χωρίζει αλλά ενώνει. Βοηθά τον καθένα να καλλιερεύση τη συμπεριφορά του, να θεραπεύση την ανθρωπια του και να χαρή τη ζωή του.

Η Ορθόδοξη Έκκλησία προσφέρει μια χαρά που είναι ισχυρότερη της παρούσης ζωής και μια εκπληξι που ξεπερνά τον θάνατο.

Οφείλουμε να ενεργήσωμε με όλες τις δυνατότητες που διαθέτομε για να αφήσωμε να απλωθή ή ευωδία της Αναστάσεως που νικά τον θάνατο. «Χριστός ανέστη εκ νεκρών και επλήρωσε τα σύμπαντα ευωδίας».

Αυτά, Μακαριώτατε και Σεβασμιώτατοι, είχα να Σας διατυπώσω ως εξομολογησι λογισμών. Αιτιούμενος συγγνώμη για την όλη απασχόλησι και εκζητώντας τις θεοπειθείς Σας ενχές άσπάξομαι την τιμή Σας δεξιά.

Με υιάκό σεβασμό και την έν Κυρίω αγάπη

+Αρχιμ. Βασίλειος Γβερτζης